

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A, cod poștal 700398

telefon 0232-260600, 0232-217808, fax 0232-255907, 0232-217808

Curtea de Apel Iași

Secția civilă

Materia civilă

MINUTA

*întâlnirii trimestriale a judecătorilor de la Curtea de apel Iași și instanțele arondate,
pe probleme de practică judiciară neunitară în materie de civilă
din 14 decembrie 2015*

CUPRINS:

1. Suportarea indemnizației curatorului desemnat la citarea prin publicitate a pârâtului/pârâților în cauzele întemeiate pe dispozițiile legilor nr. 272/2004 și 273/2004.
2. Comunicarea hotărârilor judecătorești.
3. Interpretarea dispozițiilor art. 713 alin. 3 Cod procedură civilă.
4. Aplicarea legii contravenționale mai favorabile în cadrul contestației la executare.
5. Aplicarea interpretării date prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 publicată în Monitorul Oficial nr. 450 din data de 23.07.2013 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art.31 alin. (I) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată, în contestațiile la executare împotriva titlului executoriu reprezentat de proces verbal de contravenții în ipoteza în care, procesul verbal de contravenții a fost comunicat înainte de publicarea Deciziei ICCJ în Monitorul Oficial.
6. Consfințire acord mediere. Pensie întreținere minori.
7. Calculul termenului de decădere în cazul cererilor de validare poprire, în situația în care în cadrul dosarului de executare se emit mai multe adrese de înființare poprire, la diverse

intervale de timp, către același terț poprit, iar cererea de chemare în judecată se raportează la ultima adresă emisă.

CONȚINUT:

Problema nr. 1

1. TITLU: Suportarea indemnizației curatorului desemnat la citarea prin publicitate a pârâtului/pârâților în cauzele întemeiate pe dispozițiile legilor nr. 272/2004 și 273/2004

Materia:	Drept procesual civil
Subcategoria:	Curatela
Obiectul din ECRIS:	Plasament
Actul normativ incident:	Legea nr. 272/2004;
	Legea nr. 273/2004;
	OUG nr. 80/2013, art. 49 alin. 1 teza I
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	Este vorba de cauzele având ca reclamantă Direcția Generală pentru Protecția Copilului și pârâți, părinții copilului. Într-o primă etapă, indemnizația curatorului desemnat pentru pârât/pârâți se avansează din fondurile Ministerului Justiției având în vedere că sunt cauze urgente potrivit dispozițiilor art. 49 alin. 1 prima teză din OUG nr. 80/2013.
Legislație incidentă:	OUG nr. 80/2013 - art. 49 alin. 1 teza I
Doctrină:	-
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	-
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	- Tribunalul Vaslui, sent. civ. nr. 1207/16.09.2015;
	- Tribunalul Vaslui, sent. civ. nr. 1080/23.07.2015, definitivă prin dec. civ. nr. 324/21.09.2015 a Curții de Apel Iași
	- Tribunalul Vaslui, sent. civ. nr. 1083/23.07.2015, definitivă prin dec. civ. nr. 325/21.09.2015 a Curții de Apel Iași

2. ARGUMENTELE:

Este vorba de cauzele având ca reclamantă Direcția Generală pentru Protecția Copilului și părați, părinții copilului. Într-o primă etapă, indemnizația curatorului desemnat pentru pârât/pârâți se avansează din fondurile Ministerului Justiției având în vedere că sunt cauze urgente potrivit dispozițiilor art. 49 alin. 1 prima teză din OUG nr. 80/2013.

a) *Într-o opinie* s-a apreciat că indemnizația curatorului desemnat trebuie suportată de partea care a căzut în pretenții, astfel reclamanta Direcția Generală pentru Protecția Copilului sau pârâtul/pârâții potrivit art. 49 alin. 1 din OUG nr. 80/2013, dispozițiile art. 49 alin. 3 din OUG nr. 80/2013 nefiind aplicabile în condițiile în care nu s-a făcut dovada că pârâții nu realizează venituri, mai ales că este vorba de persoane plecate în străinătate și acestea nu fac parte din categoria persoanelor pentru care legea prevede acordarea asistenței juridice din oficiu.

b) *Într-o altă opinie* s-a apreciat că indemnizația curatorului desemnat trebuie să rămână în sarcina statului, făcându-se aplicarea dispozițiilor art. 49 alin. 3 din OUG nr. 80/2013.

3. ABSTRACT:

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că, în astfel de cazuri, instanța poate dispune ca toate cheltuielile pentru remunerația curatorului să fie avansate din bugetul statului, în baza art. 49 alin. (1) din OUG nr. 80/2013, urmând ca pârâții, care sunt și părinții copilului, să fie obligați la plata acestor cheltuieli, cu titlul de cheltuieli judiciare. Cu privire la posibilitatea aplicării dispozițiilor alin. (3) al art. 49 din OUG nr. 80/2013, aprecierea se face de la caz la caz. În cazurile în care părinții copilului care au căzut în pretenții sunt lipsiți de venituri sau fac parte dintr-o categorie pentru care legea prevede acordarea asistenței juridice gratuite, sumele avansate din bugetul statului rămân în sarcina acestuia. Tot în sarcina statului pot rămâne aceste cheltuieli și în cazul adopției, cu aceleași argumente.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 2

1. TITLU: *Comunicarea hotărârilor judecătorești.*

Materia:	Drept procesual civil
----------	-----------------------

Subcategoria:	Citarea și comunicarea actelor de procedură
Obiectul din ECRIS:	
Actul normativ incident:	
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	<p>Pe perioada desfășurării procesului civil procedura de citare și comunicare a actelor de procedură s-a realizat prin depunerea actelor în cutia poștală sau prin afișarea înștiințării. După soluționarea cauzei, dovada de comunicare a hotărârii se întoarce cu mențiunea destinatar mutat/decedat. Se efectuează verificări în DEPABD și rezultă mai multe situații:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Destinatarul „mutat” are în fișa DEPABD același domiciliu. În această situație se prezumă că schimbarea domiciliului a avut loc pe parcursul procesului civil și, în temeiul art. 172 Cod procedură civilă potrivit căruia în cazul în care partea nu încunoștințează instanța despre schimbarea domiciliului, procedura de citare pentru aceeași instanță va fi considerată valabil îndeplinită la vechiul loc de citare. A fost avansată și ideea de a face procedura de comunicare prin afișare, însă dispozițiile art. 167 Cod procedură civilă, care reglementează procedura de citare prin publicitate, nu prevăd o astfel de situație. 2. Destinatarul „mutat” are în fișa DEPABD alt domiciliu decât cel la care i-au fost comunicate actele de procedură, nefiind aplicabil art. 172 Cod procedură civilă. În această situație, s-au avansat două opinii. Într-o primă opinie, s-a apreciat că hotărârea ar trebui să rămână nedefinitivă, întrucât procedura pe parcursul procesului civil a fost una nelegal îndeplinită. Într-o a doua opinie, s-a apreciat că se impune comunicarea hotărârii la noua adresă pentru a asigura securitatea raporturilor juridice pe de o parte, iar pe de altă parte culpa în acest caz este a agentului procedural și nu a reclamantului pentru ca acesta să fie „sanționat” printr-un acces iluzoriu la instanță (acesta nu-și va putea valorifica dreptul recunoscut printr-o hotărâre nedefinitivă, dar nici nu o va putea ataca până la împlinirea termenului de apel). 3. Cazul destinatarului „decedat” înainte de înregistrarea cererii de chemare în judecată. Respectiva cauză s-ar fi impus a fi respinsă ca fiind introdusă împotriva unei persoane lipsite de capacitate procesuală pasivă, însă acest aspect nu a fost cunoscut instanței, care a soluționat fondul. Într-o primă opinie, s-a apreciat că hotărârea ar trebui să rămână nedefinitivă întrucât procedura pe parcursul procesului civil a fost una nelegal îndeplinită. Într-o a doua opinie, s-a apreciat că se impune comunicarea hotărârii la adresa defunctului „pe numele moștenirii”. S-a propus verificarea bazei de date cu privire la pârâți, însă pentru realizarea acesteia se impune cunoașterea CNP-ului, iar reclamantul nu se află întotdeauna în posesia acestei informații pe de o

	<p>parte. Pe de altă parte, baza de date nu se actualizează întotdeauna în timp util. Nu în ultimul rând, verificarea bazei de date pentru toate părțile din toate dosarele civile ar încărcă volumul de activitate al grefierilor care au acces la acestea.</p> <p>4. Cazul destinatarului „decedat” în cursul procesului civil. Potrivit art. 412 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, judecarea cauzei se suspendă de drept prin decesul uneia dintre părți, până la introducerea în cauză a moștenitorilor, în afară de cazul când partea interesată cere termen pentru introducerea în judecată a acestora. S-a opinat în sensul că hotărârea ar trebui comunicată „pe numele moștenirii”.</p>
Legislație incidentă:	<p>art. 167 Cod procedură civilă;</p> <p>art. 172 Cod procedură civilă;</p> <p>art. 412 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă.</p>
Doctrină:	-
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	-
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	-

2. ARGUMENTELE:

Pe perioada desfășurării procesului civil procedura de citare și comunicare a actelor de procedură s-a realizat prin depunerea actelor în cutia poștală sau prin afișarea înștiințării. După soluționarea cauzei, dovada de comunicare a hotărârii se întoarce cu mențiunea destinatar mutat/decedat. Se efectuează verificări în DEPABD și rezultă mai multe situații:

1. Destinatarul „mutat” are în fișa DEPABD același domiciliu. În această situație se prezumă că schimbarea domiciliului a avut loc pe parcursul procesului civil și, în temeiul art. 172 Cod procedură civilă potrivit căruia în cazul în care partea nu încunoștințează instanța despre schimbarea domiciliului, procedura de citare pentru aceeași instanță va fi considerată valabil îndeplinită la vechiul loc de citare. A fost avansată și ideea de a face procedura de comunicare prin afișare, însă dispozițiile art. 167 Cod procedură civilă, care reglementează procedura de citare prin publicitate, nu prevăd o astfel de situație.

2. Destinatarul „mutat” are în fișa DEPABD alt domiciliu decât cel la care i-au fost comunicate actele de procedură, nefiind aplicabil art. 172 Cod procedură civilă. În această situație,

s-au avansat două opinii. Într-o primă opinie, s-a apreciat că hotărârea ar trebui să rămână nedefinitivă întrucât procedura pe parcursul procesului civil a fost una nelegal îndeplinită. Într-o a doua opinie, s-a apreciat că se impune comunicarea hotărârii la noua adresă pentru a asigura securitatea raporturilor juridice pe de o parte, iar pe de altă parte culpa în acest caz este a agentului procedural și nu a reclamantului pentru ca acesta să fie „sanționat” printr-un acces iluzoriu la instanță (acesta nu-și va putea valorifica dreptul recunoscut printr-o hotărâre nedefinitivă, dar nici nu o va putea ataca până la împlinirea termenului de apel).

3. Cazul destinatarului „decedat” înainte de înregistrarea cererii de chemare în judecată. Respectiva cauză s-ar fi impus a fi respinsă ca fiind introdusă împotriva unei persoane lipsite de capacitate procesuală pasivă, însă acest aspect nu a fost cunoscut instanței, care a soluționat fondul. Într-o primă opinie, s-a apreciat că hotărârea ar trebui să rămână nedefinitivă întrucât procedura pe parcursul procesului civil a fost una nelegal îndeplinită. Într-o a doua opinie, s-a apreciat că se impune comunicarea hotărârii la adresa defunctului „pe numele moștenirii”. S-a propus verificarea bazei de date cu privire la pârâți, însă pentru realizarea acesteia se impune cunoașterea CNP-ului, iar reclamantul nu se află întotdeauna în posesia acestei informații pe de o parte. Pe de altă parte, baza de date nu se actualizează întotdeauna în timp util. Nu în ultimul rând, verificarea bazei de date pentru toate părțile din toate dosarele civile ar încălca volumul de activitate al grefierilor care au acces la acestea.

4. Cazul destinatarului „decedat” în cursul procesului civil. Potrivit art. 412 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, judecarea cauzei se suspendă de drept prin decesul uneia dintre părți, până la introducerea în cauză a moștenitorilor, în afară de cazul când partea interesată cere termen pentru introducerea în judecată a acestora. S-a opinat în sensul că hotărârea ar trebui comunicată „pe numele moștenirii”.

În esență o parte dintre aceste situații ar putea fi preîntâmpinate dacă agenții procedurali ar face efectiv verificări privind destinatarul unei comunicări și nu s-ar rezuma la a depune actele în cutia poștală sau la a afișa înștiințarea, proceduri care potrivit legii sunt subsidiare înmânării actelor destinatarului / unei persoane majore care locuiește cu acesta.

3. ABSTRACT

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că, potrivit art. 172 C.pr.civ.: „Dacă în cursul procesului una dintre părți și-a schimbat locul unde a fost citată, ea este obligată să încunoștințe instanța, indicând locul unde va fi citată la termenele următoare, precum și partea adversă prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu

cererea prin care se înștiințează instanța despre schimbarea locului citării. în cazul în care partea nu face această încunoștințare, procedura de citare pentru aceeași instanță este valabil îndeplinită la vechiul loc de citare".

Premisa aplicării art. 172 C.pr.civ. este îndeplinirea legală a procedurii de comunicare a citației, urmată de schimbarea locului de citare, neînsoțită de încunoștințarea instanței și a părții adverse despre noua locuință a destinatarului comunicării. Este indiferent pentru aplicarea acestui text legal dacă procedura de citare a fost îndeplinită prin înmânarea citației sau în oricare altă modalitate de comunicare. Ne referim în acest ultim caz și la îndeplinirea procedurii de comunicare prin depunerea citației în cutia poștală, precum și prin neprezentarea părții în vederea ridicării citației în termenul de 7 zile prevăzut de art. 163 alin. (3) lit. g) C.pr.civ., care curge de la data afișării înștiințării.

Amintim aici și că, în ciuda formulării restrictive a textului, schimbarea locului citării fără încunoștințarea instanței și a părții adverse are drept consecință nu doar comunicarea citației la vechiul loc de citare, ci și comunicarea la această adresă a tuturor actelor de procedură, inclusiv a hotărârii judecătorești.

Aceste succinte mențiuni privitoare la condițiile de aplicare ale art. 172 C.pr.civ. sunt necesare pentru conturarea unui punct de vedere asupra problemei semnalate.

Astfel, dacă după pronunțarea hotărârii, procesul-verbal de comunicare a hotărârii se întoarce cu mențiunea „destinatar mutat", iar din verificările efectuate în bazele de date rezultă că partea a avut domiciliul la locul citării, urmează a se aplica art. 172 C.pr.civ. Nu se impune în acest caz comunicarea prin publicitate în temeiul art. 167 C.pr.civ. Nu este vorba de o imposibilitate de aflare a domiciliului pârâtului, ci de o schimbare clandestină a locului de citare.

Apreciem că aplicarea art. 172 C.pr.civ. nu este exclusă nici atunci când procesul-verbal de comunicare a hotărârii cuprinde mențiunea „destinatar mutat", iar din verificările efectuate în bazele de date ar rezulta că partea nu a avut pe parcursul procesului domiciliul la locul unde a fost citată, lată și argumentele: atât timp cât procedura de citare a fost legal îndeplinită cu partea (inclusiv prin depunerea citației în cutia poștală sau prin trecerea termenului de 7 zile de la data afișării înștiințării), mențiunea din cuprinsul procesului-verbal de comunicare a hotărârii, în sensul că destinatarul este mutat de la adresa indicată, nu poate avea altă valoare decât aceea că pe parcursul procesului partea și-a schimbat locul citării, fără a încunoștința instanța și pe adversarul său; simplul fapt că în bazele de date partea apare cu un alt domiciliu nu este în sine suficientă să creeze certitudinea (ci doar prezumția) că partea nu a locuit pe parcursul procesului la locul unde a fost citată; identificarea domiciliului efectiv al părții implică de cele mai multe ori un probatoriu extins,

peste atribuțiile instanței care, prin ipoteză, s-a dezinvestit de soluționarea litigiului. Prin urmare, considerăm că procedura de comunicare a hotărârii trebuie considerată legal îndeplinită la adresa unde partea a fost citată pe parcursul procesului. Totuși, prezumția creată că partea nu locuiește la adresa unde s-a făcut comunicarea nu poate rămâne fără consecințe. În acest sens, apreciem că se impune comunicarea hotărârii și la adresa identificată în bazele de date ca fiind domiciliul părții. În nici un caz însă nu s-ar putea susține că, din moment ce partea nu a fost legal citată pe parcursul procesului, se impune ca hotărârea să nu fie comunicată cu urmarea că ea va rămâne nedefinitivă.

O altă situație care a primit în practică rezolvări diferite este aceea în care instanța a soluționat cauza pe fond, deși pârâtul era decedat încă de la data introducerii acțiunii, împrejurare însă necunoscută instanței decât odată cu momentul comunicării hotărârii judecătorești. Apreciem că, din moment ce instanța a judecat și soluționat cauza în considerarea existenței în viață a părții, procedura de comunicare a fost legal îndeplinită la adresa inițială unde partea a fost citată pe parcursul procesului. Tot aici urmează să se realizeze și comunicarea hotărârii, însă pe numele moștenirii, realitatea morții acum cunoscută instanței neputând fi ignorată [fiind aplicabilă pentru identitate de rațiune dispoziția cuprinsă în art. 184 alin. (4) pct. 1 C.pr.civ.] Hotărârea nu trebuie comunicată moștenitorilor celui decedat. Dincolo de impedimentele de natură practică ce țin de identificarea lor, o astfel de soluție nu este susținută de nicio dispoziție legală.

Dacă partea a decedat pe parcursul procesului, iar cauza a fost suspendată în temeiul art. 412 C.pr.civ., până la introducerea în cauză a moștenitorilor, iar ulterior se constată perimarea, hotărârea se comunică la adresa inițială a părții, pe numele moștenirii. Și în acest caz, apreciem că se poate apela pentru identitate de rațiune la dispozițiile art. 184 alin. (4) pct. 1 C.pr.civ., text care susține soluția efectuării comunicării la adresa defunctului, pe numele moștenirii.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 3

1. TITLU: Interpretarea dispozițiilor art. 713 alin. 3 Cod procedură civilă.

Materia:	Drept procesual civil
Subcategoria:	Executare silită
Obiectul din	Contestație la executare

ECRIS:	
Actul normativ incident:	art. 713 alin. 3 Cod procedură civilă
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	Potrivit art. 713 alin. 3 Cod procedură civilă, nu se poate face o nouă contestație de către aceeași parte pentru motive care au existat la data primei contestații. Cu toate acestea, contestatorul își poate modifica cererea inițială adăugând motive noi de contestație dacă, în privința acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestației la executare.
Legislație incidentă:	
Doctrină:	Gavriș, D. M., <i>Noul Cod de procedură civilă - Comentariu pe articole</i> , în G. Boroș, <i>Noul Cod de procedură civilă - Comentariu pe articole</i> (Vol. II, p. 203). București, Ed. Hamangiu, 2013.
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	-
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	Tribunalul Vaslui, dec. civ. nr. 165/A/11.02.2015, dos. nr. 7772/333/2015.

2. ARGUMENTELE:

a) O parte dintre judecătorii instanței apreciază că în cadrul aceleiași contestații pot fi invocate motive noi care nu existau la momentul investirii inițiale a instanței cu o contestație la executare, fiind reglementată o excepție de la art. 204 Cod procedură civilă, care reglementează modificarea cererii de chemare în judecată.

Acești magistrați apreciază că dacă s-ar exclude interpretarea prezentată, art. 713 alin. 3 Cod procedură civilă ar fi inaplicabil, neputând fi identificată nicio altă situație care să permită aplicarea normei, iar legea trebuie interpretată în sensul în care poate produce efecte.

Doctrina interpretează textul în același sens – contestatorul își poate modifica cererea inițială, adăugând motive noi de contestație la executare, dacă în privința acestora este respectat termenul de exercitare a contestației la executare (Gavriș, 2013).

Potrivit acestei opinii, nu se impune achitarea unei noi taxe de timbru (cu atât mai mult atunci când s-a achitat o taxă judiciară de timbru de 1.000 lei întrucât potrivit art. 10 alin. 2 din

OUG nr. 80/2013 taxa aferentă contestației nu poate depăși suma de 1.000 lei, indiferent de valoarea contestată).

b) Alți judecători apreciază că motivele noi vor putea fi invocate pe calea unei noi contestații la executare, pentru care contestatorii datorează o nouă taxă judiciară de timbru.

3. ABSTRACT:

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că, potrivit art. 713 alin. (3) C.pr.civ.: „Nu se poate face o nouă contestație de către aceeași parte pentru motive care au existat la data primei contestații. Cu toate acestea, contestatorul își poate modifica cererea inițială adăugând motive noi de contestație dacă, în privința acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestației la executare”.

Dispoziția citată are ca finalitate să asigure o bună administrare a justiției. Pe de-o parte, prin cea dintâi teză textul stabilește că toate motivele de nelegalitate ale executării silite existente la momentul introducerii contestației trebuie invocate deodată (din moment ce o nouă contestație pentru motivele existente la data introducerii celei dintâi nu ar mai putea avea loc). Se realizează astfel o transpunere a art. 178 alin. (5) C.pr.civ. în materia executării silite. Pe de altă parte, prin cea de-a doua teză a art. 713 alin. (3) C.pr.civ. se recunoaște contestatorului dreptul de a-și modifica contestația și de a invoca motive noi, dacă în raport de acestea din urmă nu a fost depășit termenul de exercitare a contestației. Se atenuază astfel regula din cea dintâi teză și se asigură premisele judecării într-un cadru unitar a tuturor motivelor de nelegalitate ale executării silite. Atât rațiunea normei, dar și sensul literal al termenilor utilizați de către legiuitor susțin teza că exercitarea dreptului la modificarea contestației la executare este condiționat doar de încadrarea demersului contestatorului în termenul de introducere a contestației, fără să își mai găsească aplicarea și limitarea temporală a posibilității de modificare a cererii de chemare în judecată impusă de art. 204 C.pr.civ.

Potrivit art. 34 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013: „Când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel”.

De regulă, motivele noi invocate de către contestator nu conduc la apariția unor capete de cerere cu finalitate diferită (ex: pe lângă un motiv de nulitate al somației, contestatorul adaugă încă unul). Totuși, dacă motivele noi configurează un nou capăt de cerere (pe lângă anularea somației, se solicită pentru alt motiv și anularea publicației de vânzare), apreciem că sunt îndeplinite exigențele

art. 34 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013 care impun timbrarea separată a petitelor cu finalitate diferită.

Art. 10 alin. (2) din O.U.G. nr. 80/2013 (în sensul căruia: „în cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 1.000 lei, indiferent de valoarea contestată. în cazul în care obiectul executării silite nu este evaluabil în bani, contestația la executare se taxează cu 100 lei”) stabilește modalitatea de determinare a cuantumului taxei judiciare de timbru pentru un singur capăt de cerere. Textul nu intră astfel în conflict cu art. 34 alin. (1), ci, consecință a coroborării celor două articole, fixarea taxei de timbru se va face cu aplicare art. 10 alin. (2) pentru fiecare dintre capetele de cerere cu finalitate diferită.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 4

1. TITLU: *Aplicarea legii contravenționale mai favorabile în cadrul contestației la executare.*

Materia:	Drept procesual civil
Subcategoria:	Executare silită
Obiectul din ECRIS:	Contestație la executare
Actul normativ incident:	art. II din Legea nr. 144/2012; O.G. nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	Această problemă este una strict teoretică la nivelul Judecătoriei Vaslui și a fost propusă raportat la soluțiile promovate la nivel național pentru a contura o linie de jurisprudență unitară. Potrivit art. II din Legea nr. 144/2012, tarifele de despăgubire prevăzute de O.G. nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aplicate și contestate în instanță până la

	data intrării în vigoare a prezentei legi, se anulează.
Legislație incidentă:	
Doctrină:	
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	

2. ARGUMENTELE:

Această problemă este una strict teoretică la nivelul Judecătoriei Vaslui și a fost propusă raportat la soluțiile promovate la nivel național pentru a contura o linie de jurisprudență unitară.

Potrivit art. II din Legea nr. 144/2012, tarifele de despăgubire prevăzute de O.G. nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se anulează.

Judecătorii instanței apreciază că legiuitorul a prevăzut o măsură aplicabilă doar pentru viitor, din moment ce a avut în vedere condiția ca tarifele de despăgubire să fi fost contestate în instanță. În caz contrar, legiuitorul nu ar fi dispus în mod expres cu privire la soluția care trebuie dată în cazul contestării tarifului de despăgubire pe cale judiciară.

Nu se poate reține aplicarea legii mai favorabile cu privire la executarea tarifului de despăgubire întrucât acesta nu reprezintă o sancțiune contravențională, ci o modalitatea de acoperire a unui prejudiciu material, astfel cum a fost calificat și prin Decizia 57/2012 pronunțată de Curtea Constituțională.

Distincția dintre sancțiune/amendă contravențională și tarif de despăgubire se impune a fi făcută având în vedere faptul că sumele încasate cu titlu de amenzi contravenționale constituie venituri bugetare, în timp ce sumele încasate cu titlu de tarife de despăgubire reveneau Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. cu titlu de venit extrabugetar (art. 8 alin. 3 ind. 1 din O.G. nr. 15/2002 în vigoare la data întocmirii procesului-verbal). Pe aceeași linie argumentativă este și faptul că executarea silită a debitorilor pentru sumele datorate cu titlu de

amenzi contravenționale și sumele datorate cu titlu de tarife de despăgubire se desfășoară în mod distinct.

3. ABSTRACT

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că:

Art. 8 alin. (3) din O.G nr. 15/2002 (în forma existentă înainte de abrogarea textului prin Legea nr. 144/2012) prevedea că: „Contravenientul are obligația de a achita, pe lângă amenda contravențională, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit fără a deține rovinietă valabilă, sumele stabilite potrivit anexei nr. 4". Ulterior, acest text de lege a fost abrogat prin art. I, pct. 2 din Legea nr. 144/2012. Totodată, art. II din acest din urmă act normativ a prevăzut că: „Tarifele de despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi se anulează".

Pentru a înțelege atât consecințele abrogării art. 8 alin. (3) din O.G. nr. 15/2002, dar și interpretarea ce trebuie oferită art. II din Legea nr. 144/2012, se impune a clarifica cu precădere natura juridică a tarifului de despăgubire. Sub acest aspect, facem trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 57/2012, în sensul căreia tariful de despăgubire reprezintă o modalitate de reparare a prejudiciului material înregistrat de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România prin uzarea și degradarea drumurilor naționale. Ne aflăm deci în prezența unor despăgubiri materiale, consecință a activării răspunderii civile delictuale a celui care a condus pe drumurile naționale fără plata rovinietei. El nu are, așa cum rezultă expres din cuprinsul aceleiași decizii, natura unei sancțiuni contravenționale.

Astfel se explică de ce în cazul tarifului de despăgubire nu se aplică art. 12 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001 (potrivit căruia: „Dacă printr-un act normativ fapta nu mai este considerată contravenție, ea nu se mai sancționează, chiar dacă a fost săvârșită înainte de data intrării în vigoare a noului act normativ."), actul normativ de dezincriminare producând efecte retroactive numai în ce privește sancțiunea contravențională, nu și asupra despăgubirilor civile.

În mod excepțional art. II al Legii nr. 144/2012 a prevăzut că se anulează tarifele care au fost aplicate și contestate până la intrarea în vigoare a actului abrogator al art. 8 alin. (3) din O.G. nr. 15/2002 (amintim aici că este vorba de textul care instituise tarifele de despăgubire). Efectul

retroactiv al textului analizat a fost confirmat și explicat de către Curtea Constituțională prin aceea că textul abrogator conține o normă contravențională (Decizia Curții Constituționale nr. 385/2013).

Art. II din Legea nr. 144/2012 instituie o situație de excepție și, pe cale de consecință, aplicarea sa are un caracter limitativ. Aceasta înseamnă că pentru toate celelalte contravenții săvârșite anterior Legii nr. 144/2012, tarifele aplicate rămân neafectate, ceea ce, de altfel, este susținut și de către Curtea Constituțională care, prin Decizia nr. 112/2014, a arătat că: „Referitor la pretinsa discriminare invocată de autoarea excepției între contravenienții care au contestat tarifele de despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 până la data intrării în vigoare a Legii nr. 144/2012 - tarife care se anulează conform textului criticat - și cei care nu au formulat astfel de contestații sau ale căror contestații au fost respinse ca tardive, Curtea constată că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, aspect ce justifică tratamentul juridic diferit aplicat de legiuitor, neputând fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 16 din Constituție”.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 5

1. TITLU: *Aplicarea interpretării date prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 publicată în Monitorul Oficial nr. 450 din data de 23.07.2013 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată, în contestațiile la executare împotriva titlului executoriu reprezentat de proces-verbal de contravenții în ipoteza în care, procesul verbal de contravenții a fost comunicat înainte de publicarea Deciziei ICCJ în Monitorul Oficial.*

Materia:	Drept procesual civil
Subcategoria:	Executare silită

Obiectul din ECRIS:	Contestație la executare
Actul normativ incident:	art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (I) din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	<p>In contestațiile la executare formulate împotriva titlului executoriu reprezentat de procesul verbal de contravenții, în ipoteza în care, procesul verbal de contravenții a fost comunicat, prin afișare, înainte de publicarea Deciziei nr. 10 din 10.06.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție dată în recurs în interesul legii referitoare la modalitatea de comunicare a procesului verbal, au fost pronunțate soluții contradictorii:</p> <p>a). Prin Sentința civilă nr. 66/2015 pronunțată în dosarul nr. 5082/189/2014, Judecătoria Bârlad a admis contestația la executare și anulat actele de executare.</p> <p>Motivarea:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obiectul executării silite îl constituie tariful de despăgubire, iar cum prin Legea nr. 144/2012 a fost abrogat art. 8 alin. 3 din OG 15/2002 care prevedea tariful de despăgubire, executarea nu mai are temei legal. <p>Prin Decizia 721/A de la data de 03.06.2015 Tribunalul Vaslui a respins apelul apreciind că soluția de admitere a contestației este corectă, însă considerentele avute în vedere sunt greșite.</p> <p>Tribunalul Vaslui a reținut că, procesele verbale au fost comunicate prin procedura afișării la data de 29.09.2011, nefiind precedată de comunicarea prin poștă. în cauză este aplicabilă interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din data de 10.06.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.</p> <p>b). Prin Sentința civilă nr. 288/2015 de la data de 28.01.2015 pronunțată în dosarul nr. 5083/189/2014, Judecătoria Bârlad a respins contestația la executare, ca neîntemeiată.</p> <p>Motivele care au stat la baza pronunțării soluției:</p> <ul style="list-style-type: none"> - procesul verbal a fost comunicat prin afișare contestatoarei cu respectarea dispozițiilor de la data efectuării procedurii de comunicare; - Decizia nr. 10 din 10.06.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la modalitatea de comunicare a procesului verbal se aplică obligatoriu de la data publicării în Monitorul Oficial. <p>Prin Decizia nr. 815/A de la data de 17.07.2015 Tribunalul Vaslui a admis apelul, a admis în parte contestația, a anulat executarea:</p> <p>Motivele care au stat la baza pronunțării Deciziei Civile:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Comunicarea proceselor verbale de contravenție s-a făcut doar prin afișare, fără ca această afișare să fie precedată de comunicarea procesului verbal prin poștă cu aviz de primire, astfel că, procesul verbal nu a fost legal comunicat și nu a devenit titlu executoriu; - Nu are relevanță faptul că aceste procese verbale au fost emise anterior deciziei în interesul legii, interpretarea dată de Înalta Curte a unor texte de lege este obligatorie pentru instanțe;

	<p>- Tariful de despăgubire are natura juridică civilă, astfel că, în urma adoptării Legii 144/2012 prin care s-a abrogat alin. 3 care stabilește obligația achitării tarifului de despăgubire, în contestațiile la executare nu se aplică legea contravențională mai favorabilă,</p> <p>b). Prin Sentința civilă nr. 3155/2014 de la data de 09.12.2014, pronunțată în dosarul nr. 3783/189/2014 Judecătoria Bârlad a admis contestația la executare, a anulat titlul executoriu emis de Municipiul Bârlad, a constatat că fiind prescrisă executarea amenzii contravenționale aplicată prin procesele verbale, titluri executorii:</p> <p>Motivare:</p> <ul style="list-style-type: none"> - procesele verbale au fost comunicate prin afișare la data de 27.06.2006, respectiv 24.11.2009 și nu au fost precedate de comunicarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, astfel cum s-a stabilit prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013; - titlurile de creanță nu au devenit titluri executorii, întrucât comunicările nu au legal efectuate <p>Prin Decizia nr. 698/A/2015 de la data de 28.05.2015 Tribunalul Vaslui a admis apelul, a admis în parte contestația la executare.</p> <p>Motivul care a stat la baza pronunțării Deciziei Tribunalului:</p> <ul style="list-style-type: none"> - în speță nu a operat prescripția dreptului de a cere executarea sancțiunii contravenționale potrivit art. 14 alin. 1 din OG 2/2001 deoarece ambele procese verbale în discuție au fost comunicate intimatelor în termenul legal de 1 lună printr-o modalitate alternativă de comunicare - prev. în art. 27 din același act normativ-afișarea, interpretarea dată acestuia prin Decizia în interesul Legii nr. 10/2013 a ICCJ, deși obligatorie pentru instanțe, neproducând efecte retroactive, ci numai de la data publicării acestei Decizii în Monitorul Oficial, Partea I, astfel cum imperativ dispune art. 517 C.proc.civ. - dată mult ulterioară afișării pomenite.
Legislație incidentă:	<ul style="list-style-type: none"> - art. 632 din C.proc.civ.; - art. 663 alin. 1 C.proc.civ.; - art. 37 din OG.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. - art. 27 din OG.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. - art. 514 C.proc.civ.; - art. 517 C.proc.civ.
Doctrină:	<p>1. <i>Drept procesual civil</i>, Gabriel Boroș, Mirela Stancu, București, Editura Hamangiu, 2015, p. 733-734.</p> <p>În literatura de specialitate au fost exprimate puncte de vedere diferite cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 329 C.proc.civ. 1865 în forma anterioară modificării prin Legea nr. 202/2010 față de prevederile art. 124 alin. 3 din Constituție, potrivit cărora Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii".</p> <p>Astfel, într-o opinie (C. Ungureanu, <i>Dispozițiile art. 329 alin. 3 fraza finală din codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea 59/1993 sunt constituționale</i>, în <i>Dreptul nr. 7/1994</i>, p. 10-14; I. Deleanu, <i>Tratat 2000</i>, vol. II, p. 509-511), s-a</p>

	<p>considerat că partea finală a art. 329 alin. ultim C.proc.civ. 1865, actualul art. 517 alin. 4 C.proc.civ. contravin Constituției, în vreme ce în opinia contrară (C. Doldur, <i>Dispozițiile art. 329 alin. 3 fraza finală din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea 59/1993, sunt Constituționale?</i>, <i>Dreptul nr. 7/1994</i>, p. 14-16) s-a susținut că obligativitatea deciziilor în interesul legii nu constituie o atingere la adresa independenței judecătorilor, întrucât prin pronunțarea acestora decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție nu creează norme juridice noi, ci doar dezleagă sensul celor existente, contribuind la interpretarea și aplicarea unitară a legii (citată în notă, <i>Drept procesual civil</i>, Gabriel Boroi, Mirela Stancu, București, Editura Hamangiu, 2015, p. 733-734).</p> <p>2. <i>Codul de procedură civilă/ Coduri adnotate</i>, Gabriel Boroi, Octavia Spineanu Matei, București, Editura ALL Beck, 2005, p. 610.</p>
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	<p>I. Prin Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 450 din data de 23.07.2013, cu privire la interpretarea dată art. 27 teza 1 raportat la art. 14 al. 1, art. 25 al. 2 și art. 31 al. 1 din OG 2/2001, privind regimul contravențiilor s-a admis recursul în interesul legii și s-a statuat că modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire. Cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este îndeplinită și în situația refuzului expres al primirii corespondenței, consemnat în procesul-verbal încheiat de funcționarul poștal.</p> <p>II. 1. Decizia nr. 174 R din data de 07.04.2014 a Tribunalului Mehedinți (http://legeaz.net/spete-civil):</p> <p>Tribunalul Mehedinți a admis recursul declarat împotriva Sentinței civile pronunțate de Judecătoria Turnu Severin în dosarul nr. 8201/225/2013, a modificat sentința și a respins contestația la executare formulată de contestatoare în contradictoriu cu CNADNR SA prin care a solicitat anularea formelor de executare, a somației și a titlului executoriu reprezentat de procesul verbal de contravenții.</p> <p>În motivare, a reținut că, deși prin R.I.L. nr. 10/2013 Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare că modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire și că cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este îndeplinită și în situația refuzului expres al primirii corespondenței, consemnat în procesul-verbal încheiat de funcționarul poștal, aceste aspecte nu sunt incidente în cauză întrucât</p>

	<p>comunicarea în speța de față a fost făcută cu aproximativ 2 ani în urmă față de momentul pronunțării I.C.C.J. iar decizia acesteia are efecte doar pentru viitor.</p> <p>2. Prin sentința civilă nr. 145/2015, Judecătoria Sectorului 1 București a apreciat:</p> <p>Având în vedere că executarea silită contestată a fost începută după publicarea în Monitorul Oficial a deciziei pronunțate în soluționarea recursului în interesul legii, dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție problemei de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 27 din O.G. nr. 2/2001 este obligatorie, conform art. 517 alin. 4 Cod procedură civilă.</p> <p>Intimata-creditoare nu a efectuat comunicarea prin poștă, cu aviz de primire, a procesului-verbal de contravenție pus în executare silită, astfel încât procedura de afișare a acestuia este nelegală, contravenind caracterului subsidiar al acestei modalități de comunicare. Având în vedere că procesele verbale de contravenție nu au fost înmânate sau comunicate în mod legal persoanei sancționate contravențional, acestea nu reprezintă titlu executoriu conform art. 37 din O.G. nr. 2/2001, întrucât nu a expirat termenul prevăzut de art. 31 din O.G. nr. 2/2001, în care se putea formula plângerea contravențională. Totodată, având în vedere că procesul-verbal nu a fost comunicat în mod legal către persoana sancționată contravențional în termenul prevăzut de art. 26 alin. 3 din O.G. nr. 2/2001, au devenit incidente prevederile art. 14 din O.G. nr. 2/2001, intervenind prescripția executării sancțiunii contravenționale, în consecință, este întemeiat motivul invocat prin contestația la executare constând în necomunicarea, în mod legal, a procesului-verbal de contravenție înainte de începerea executării silite a despăgubirilor stabilite prin acesta." (Judecătoria Sectorului 1 București, Sentința civilă nr. 145/2015, http://www.portal.just.ro.)</p>
--	---

2. ARGUMENTELE

a) **Într-o primă opinie** s-a susținut că, în cazul contestațiilor la executare împotriva titlului executoriu reprezentat de proces verbal de contravenții în ipoteza în care, procesul verbal de contravenții a fost comunicat, prin afișare, înainte de publicarea deciziei ICCJ în Monitorul Oficial, Decizia pronunțată în recurs în interesul legii nu se aplică. Decizia invocată se aplică în mod obligatoriu de la data publicării în Monitorul Oficial și vizează soluțiile ulterioare. Decizia Înaltei Curți nu produce efecte retroactive.

b) **Într-o altă opinie** se consideră că, în aceste cazuri, comunicarea proceselor verbale de contravenție prin afișare, trebuie precedată de comunicarea procesului verbal prin poștă cu aviz de primire, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție. Interpretarea dată

de Înalta Curte a unor texte de lege este obligatorie pentru instanțe, indiferent dacă procesele verbale au fost comunicate înainte de publicarea deciziei.

Opinia judecătorului delegat de la Judecătoria Bîrlad:

Legea nr. 134/2010 - Codul de procedură civilă sub Titlului III- Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare, Capitolul I, reglementează recursul în interesul legii.

Recursul în interesul legii a existat în legislația anterioară, fiind reglementat ca o cale de atac. În urma modificării art. 329 prin OUG nr. 138/2000 s-a eliminat sau omis caracterul obligatoriu al deciziilor pronunțate în recursurile în interesul legii.

Art. 329 alin. 3 C.proc.civ. astfel cum a fost modificat prin Legea 219/2005 pentru aprobarea OUG nr. 138/2000 consacră în mod expres caracterul obligatoriu al deciziilor date în interesul legii. Art. 329 C.proc.civ. nu prevede data de la care decizia este obligatorie.

Doctrina a definit recursul în interesul legii ca fiind acel mijloc procesual ce poate fi exercitat în scopul asigurării interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești atunci când se constată că, prin hotărâri judecătorești definitive, au fost date soluții diferite aceleiași probleme de drept (*Drept procesual civil*, București, Editura Hamangiu, 2015).

Scopul recursului în interesul legii este, așa cum statuează art. 514 C.proc.civ., de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, de a fixa jurisprudența asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de acestea. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate cu ocazia recursului în interesul legii este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, partea I.

Art. 517 C.proc.civ. instituie caracterul obligatoriu al deciziilor pronunțate în interesul legii, fără a impune ca acestea să producă efecte numai pentru viitor, așa cum s-a stabilit în cazul Deciziilor Curții Constituționale.

Astfel, art. 147 alin. 1 din Constituție stabilește că, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

În conformitate cu alin. 4 al aceluiași articol, deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Trebuie făcută distincția între caracterul obligatoriu al unei decizii și neretroactivitate. Aplicarea Deciziilor Curții Constituționale numai pentru viitor, de la data publicării în Monitorul Oficial este justificată, întrucât admiterea excepției de neconstituționalitate are efect asupra activității în timp a legii, ordonanței sau dispoziției legale constată ca fiind neconstituțională, conform art. 147 alin. 1 din Constituție.

Deciziile pronunțate în recurs în interesul legii nu au efect asupra activității legii, aplicarea legii în timp nu este incidentă în cazul recursurilor în interesul legii, întrucât prin pronunțarea acestora legea nu este modificată, ci doar se stabilește modul de interpretare a normei analizate.

Caracterul obligatoriu al deciziei pronunțate în recurs în interesul legii este acela că, instanțele judecătorești care au apreciat legală comunicarea efectuată prin afișare, fără a fi precedată modalitatea de comunicare prin scrisoarea recomandată, să se ralieze opiniei care concordă cu interpretarea dată în recurs în interesul legii.

3. ABSTRACT

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că:

Potrivit art. 37 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, „Procesul-verbal neatatcat în termenul prevăzut la art. 31 (...) constituie titlu executoriu, fără vreo altă formalitate”.

În conformitate cu art. 31 alin. (1) din ordonanță, „împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia”.

Art. 25 alin. (1) din același act normativ prevede că „Procesul-verbal se va înmâna sau, după caz, se va comunica, în copie, contravenientului și, dacă este cazul, părții vătămate și proprietarului bunurilor confiscate”.

Potrivit art. 26 alin. (1) din ordonanță, „Dacă agentul constatator aplică și sancțiunea, iar contravenientul este prezent la încheierea procesului-verbal, copia de pe acesta și înștiințarea de plată se înmânează contravenientului, făcându-se mențiune în acest sens în procesul-verbal. Contravenientul va semna de primire”.

„Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată de face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor” (art. 27 din ordonanță).

Prin Decizia nr. 10/2013, pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție, în recurs în interesul legii, s-a stabilit cu efect obligatoriu că „modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire”.

Dacă procesul-verbal în litigiu a fost comunicat debitorului exclusiv prin afișare, iar nu și prin poștă, cu aviz de primire, raportat la dispozițiile legale menționate anterior, în interpretarea obligatorie a înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta nu a fost legal comunicat și, prin urmare, termenul pentru formularea plângerii contravenționale nu a început să curgă pentru a se putea stabili că acesta nu ar fi fost contestat și, pe cale de consecință, că ar reprezenta titlu executoriu.

Decizia pronunțată în interesul legii are rol de interpretare a textelor legale, iar nu de legiferare, nepunându-se problema retroactivității acesteia. Astfel, deciziile în interesul legii sunt obligatorii pentru instanțele judecătorești de la data publicării acestora în Monitorul Oficial, însă, acest fapt nu înseamnă că anterior acestei date, instituțiile implicate în aplicarea legii nu puteau interpreta în mod corect textele legale în discuție.

În consecință, procesul-verbal de contravenție în discuție nu constituie titlu executoriu, independent de momentul comunicării acestuia (exclusiv prin afișare) față de data publicării în Monitorul Oficial a deciziei în interesul legii, iar o contestație la executare întemeiată pe un astfel de motiv de nelegalitate se impune a fi admisă.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 6

1. TITLUL: *Consfințire acord mediere. Pensie întreținere minori.*

Materia:	Drept civil
Subcategoria:	Familie și minori -
Obiectul din ECRIS:	Consfințire acord mediere
Actul normativ incident:	Art. 63 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator și art. 530 NCC.

<p>Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:</p>	<p>În practica instanței s-au conturat două opinii privitor la admisibilitatea acțiunii ce are ca obiect consfințirea acordului de mediere având ca obiect contribuția unuia dintre părinți față de copilul minor concretizată într-o pensie lunară de întreținere, în situația soților nedivorțați.</p> <p>Executarea în natură a obligației de întreținere este reglementată de art. 530 NCC. executarea în natură a obligației de întreținere reprezintă regula, și nu excepția. Această concluzie este sprijinită de modul de redactare a art. 530 NCC, care, în primul alineat arată cum se execută obligația de întreținere (în natură), iar, în alineatul al doilea, arată că numai dacă nu se realizează de bunăvoie executarea acestei obligații în natură, se va dispune executarea prin plata unei pensii de întreținere, stabilită în bani. Prin urmare, stabilirea unei pensii de întreținere în bani reprezintă o situație de excepție, care intervine numai atunci când nu se execută în natură, de bunăvoie, obligația de întreținere.</p> <p>De principiu, interesul superior al minorului reclamă faptul că acesta trebuie să primească întreținere din partea ambilor părinți. Însă în situația în care părinții nu sunt divorțați, minorul are dreptul, iar părinții sunt obligați să-i asigure cele necesare traiului precum și cheltuielile pentru educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia.</p> <p>Acordul de mediere obținut extraprosesual, trebuie supus verificării de către instanță din perspectiva îndeplinirii condițiilor impuse de dreptul civil substanțial privitor la obligația de întreținere, persoanele care datorează întreținere, cazurile în care operează această obligație și cuantumul acesteia.</p>
<p>Legislație incidentă:</p>	
<p>Doctrină:</p>	
<p>Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:</p>	<p>- DCC nr. 480/21.11.2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, CURTEA CONSTITUTIONALĂ, în M. Of. nr. 60/23.01.2014.</p>
<p>Practica ÎCCJ și a altor instanțe:</p>	<p>Dec. civ. nr. 2.367/24.09.2014: Acord de mediere privind desfacerea căsătoriei prin acordul părților. Conflict negativ de competență; ICCJ, - Secția I civilă; Judecătoria Huși, sent. civ. nr. 180/18.05.2015 (dos. 87/244/2015); Judecătoria Huși, sent. civ. nr. 500/07.09.2015 (dos. 1390/244/2015); Judecătoria Huși, sent. civ. nr. 1/07.01.2015 (dos. 2562/244/2014);</p>

2.ARGUMENTELE

a) *Opinia exprimată în sensul admiterii acțiunii* și consfințirii acordului de mediere a fost motivată în sensul expus în considerentele Sentinței civile nr. 500/07.09.2015 (dosar 1390/244/2015) :

„Potrivit art. 63 din Legea nr. 192 din 16 mai 2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în cazul în care litigiul a fost soluționat pe calea medierii, instanța va pronunța, la cererea părților, cu respectarea condițiilor legale, o hotărâre, dispozițiile art. 438 - 441 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.”

b) *Opinia exprimată în sensul respingerii acordului de mediere* are la bază aspectele de ordin factic ce nu se circumscriu respectării condițiilor legale ce trebuie analizate de judecător, și anume:

În Sentința civilă nr. 1/07.01.2015 (dosar 2562/244/2014) s-a reținut:

„Din materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarea situație de fapt:

Reclamanta C.C. s-a căsătorit cu pârâtul C.C.-M. la data de 11.11.1999, iar din conviețuirea părților a rezultat nașterea minorei C. G.-L., născută la data de 20.09.2001.

Părțile nu sunt divorțate, iar din precizările orale făcute în fața instanței, rezultă că acestea continuă să locuiască în același imobil, împreună cu minora.

Părțile s-au adresat Biroului de Mediator P.A.-.M. din Huși pentru soluționarea neînțelegerilor cu privire la cererea de stabilire a pensiei de întreținere.

În ceea ce privește acordul de mediere instanța constată că acesta nu întrunește condițiile prevăzute de lege.

Cu toate că acesta vizează un domeniu în care părțile pot recurge la mediere, respectiv capătul accesoriu cererii de divorț, acordul fiind în concordanță cu dispozițiile art. 2 și art. 64 alin. 1 lit. e) și f) din Legea nr. 192/2006 a medierii actualizată, instanța reține că nu sunt create premisele pentru ca un asemenea acord să poată fi primit.

Înțelegerea părților vizează drepturi de care acestea pot dispune fiind titularele drepturilor și obligațiilor ce fac obiectul acordului de mediere, însă toate acestea se pot face numai cu un control al instanței.

Acordul de mediere privind pensia de întreținere în favoarea minorei, instanța reține că aplicabile în speță sunt dispozițiile art. 529 și 530 Cod civil.

În principiu, părinții au obligația acordării întreținerii în favoarea copiilor lor minori, însă coroborat cu regula că întreținerea va fi materializată într-o sumă de bani, prin obligarea părintelui debitor, numai dacă există dovezi și temeiuri rezonabile a crede că acesta nu își va executa obligația în mod voluntar ori că acesta deja nu își execută obligația în discuție.

Coroborând dispozițiile invocate cu cele ale art. 402 Cod civil, care arată că instanța de tutelă, prin hotărârea de divorț, stabilește contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor.

Rezultă că, în cazul divorțului, efectele acestuia asupra relațiilor patrimoniale dintre părinți și copii reclamă ca părinții să fie obligați din oficiu la plata unei pensii de întreținere.

Interpretând *per a contrario* prevederile art. 402 Cod civil, se deduce că, în orice altă situație, deci și atunci când căsătoria nu a fost desființată prin divorț – părinții (în speță, părintele care nu mai locuiește cu copiii minori) pot fi obligați să achite o sumă de bani - cu titlu de pensie de întreținere, necesară pentru creșterea, educarea, învățatura și pregătirea profesională a copiilor - doar cu condiția existenței unor probe evidente din care să rezulte că debitorul obligației nu și-o execută de bună voie. Stabilirea unei pensii de întreținere în bani reprezintă o situație de excepție, care intervine numai atunci când nu se execută în natură, de bunăvoie, obligația de întreținere.

În cauză, reclamanta nu a făcut dovada acestui aspect, astfel că instanța nu poate prelua în mod automat acordul de mediere prin care să consfințească o situație de fapt ce nu poate fi stabilită pe baza unui minim probatoriu.

Cât privește cererea de consfințire a obligației de întreținere a reclamantei de către pârât, instanța reține că aceasta este inadmisibilă în condițiile în care pentru o asemenea cerere, soțul care pretinde întreținere în timpul căsătoriei, trebuie să facă dovada prin orice mijloc de probă că sunt îndeplinite cerințele de drept comunale acestei obligații și anume: faptul că se află în stare de nevoie și totodată că debitorul dispune de mijloacele necesare prestării întreținerii.

Mai mult, părțile nu au făcut dovada veniturilor realizate de fiecare și în special de pârât, astfel încât nu a avut posibilitatea de a verifica dacă cuantumul stabilit cu titlu de pensie se încadrează în limitele legale.”

De asemenea, în Sentința civilă nr. 180/18.05.2015 (dosar nr. 87/244/2015) instanța a analizat clauzele acordului de mediere, acestea cuprinzând prevederi ce vin în contradicție cu textul art. 529 alin. 2 N.C.civ. privitor la cuantumul întreținerii.

„În cuprinsul acordului de mediere, părțile au inserat o clauză prin care au stabilit ca pensia de întreținere și implicit reținerea din salariul pârâtei să fie în sumă de 800 lei (câte 400 de lei pentru fiecare copil), ceea ce nu este legală, din moment ce pârâta are un venit net lunar în sumă de 773 lei, astfel că nivelul stabilit de părți depășește cu mult posibilitățile materiale ale pârâtei.”

3. ABSTRACT

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că:

Încheierea unui acord de mediere având ca obiect stabilirea pensiei de întreținere în sarcina unuia dintre părinți și în favoarea copilului minor al acestora reprezintă o modalitate de soluționare a neînțelegerilor între părinți cu privire la îndeplinirea obligației de întreținere, la care aceștia pot apela chiar înainte de a sesiza instanța judecătorească, indiferent dacă ei sunt căsătoriți, despărțiți sau dacă locuiesc împreună.

Apreciem că simpla încheiere a unui acord de mediere între părinți, prin care se stabilește o pensie de întreținere, presupune existența unor neînțelegeri cu privire la contribuția lor la cheltuielile privind creșterea și educarea copilului, nefiind necesară dovedirea neîndeplinirii acestei obligații de către unul dintre aceștia. În baza dispozițiilor art. 63 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, părinții pot solicita instanței să consfințească înțelegerea lor cuprinsă într-un acord de mediere. Instanța are obligația să verifice legalitatea respectivului acord de mediere, potrivit art. 58 alin. (2), (4) și (5) din aceeași lege și respectarea interesului superior al copilului potrivit art. 263 C. civ. coroborat cu art. 8 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. Doar dacă se constată că acordul de mediere încalcă interesul superior al copilului sau dispozițiile legii instanța va respinge cererea.

Prin urmare, dacă acordul de mediere privind stabilirea unei pensii de întreținere în favoarea copilului și în sarcina unuia dintre părinții care locuiesc împreună este încheiat în forma prevăzută de lege și nu contravine interesului superior al copilului, acesta va fi consfințit de instanță în condițiile art. 438 - 441 din C. pr. civ., republicat, fără a fi necesar să se facă dovada neîndeplinirii acestei obligații de întreținere de către părinte.

Spre deosebire de situația în care părinții locuiesc împreună și nu se pune problema locuinței diferite a copilului, în cazul celor care locuiesc separat și nici nu suntem în ipoteza unei acțiuni de divorț, în acordul de mediere trebuie să fie menționată și înțelegerea părinților privind stabilirea locuinței copilului, de aceasta depinzând modul în care fiecare dintre ei își va îndeplini obligația de a contribui la cheltuielile de creștere și educare a copilului.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Problema nr. 7

1. TITLUL: *Calculul termenului de decădere în cazul cererilor de validare poprire, în situația în care în cadrul dosarului de executare se emit mai multe adrese de înființare poprire, la diverse intervale de timp, către același terț poprit, iar cererea de chemare în judecată se raportează la ultima adresă emisă.*

Materia:	Drept procesual civil
Subcategoria:	Executare silită
Obiectul din ECRIS:	Validare poprire
Actul normativ incident:	Codul de procedură civilă de la 1865
Prezentarea problemei juridice, cu arătarea situației de fapt:	<p>Opinia minoritară este în sensul că: termenul de promovare al cererii de validare poprire - de 3 luni, respectiv 1 lună, în funcție de dispozițiile procedurale aplicabile (vechiul sau noul cod de procedură), trebuie raportat , ca regulă generală la data primei adrese de înființare poprire, emisă către terț, <i>per a contrario</i> fiind eludat scopul instituirii unui asemenea termen.</p> <p>O nuanțare a fost realizată, în cadrul exprimării acestui punct de vedere, în sensul în care, pentru toate situațiile în care au intervenit elemente obiective (de natura schimbării sediului terțului, aspect ce nu a fost verificat la data emiterii primei adrese, emiterea greșită a primei adrese la un punct de lucru, etc.) se impune raportarea începutului termenului la expirarea termenului acordat în cadrul procedurii execuționale, de la momentul recepționării celei din urmă adrese.</p> <p>O a doua opinie, majoritară, a fost în sensul că, instanța va analiza termenul de 3 luni, respectiv de o lună, în raport de adresa dedusă efectiv judecății (adică în raport de cea mai recentă adresă), pe care executorul și creditorul au avut-o în vedere, fără a putea sancționa o eventuală pasivitate anterioară în cadrul procedurii de executare, pentru această atitudine a creditorului existând alte remedii procesuale. Mai</p>

	mult, s-a subliniat, în argumentarea unei atare opinii, că interesele terțului poprit nu sunt atinse printr-o atare analiză, instanța având de verificat dacă la momentul emiterii celei din urmă adrese între acesta și debitor există sau nu raporturi de drept.
Legislație incidentă:	art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865
Doctrină:	
Decizii ale Curții Constituționale, CEDO, CJUE:	
Practica ÎCCJ și a altor instanțe:	ICCJ, Completul competent să judece recursul în interesul legii, Decizia nr. 7/15.04.2013; Judecătoria Iași , sent.civ. 1663/6.02.2015, dos. 40519/245/2014; Tribunalul Iași, dec.civ. 669/14.05.2015, dos. 40519/245/2014 (apel); Judecătoria Iași, sent.civ. 10097/08.08.2014, dos. 13325/245/2014; Tribunalul Iași, dec.civ. 191/2015, dos. 13325/245/2014 (apel);

2. ARGUMENTELE

a) O primă opinie, minoritară, este în sensul că termenul de promovare al cererii de validare poprire - de 3 luni, respectiv 1 lună, în funcție de dispozițiile procedurale aplicabile (vechiul sau noul cod de procedură), trebuie raportat, ca regulă generală, la data primei adrese de înființare poprire, emisă către terț, *per a contrario* fiind eludat scopul instituirii unui asemenea termen.

O nuanțare a fost realizată în cadrul exprimării acestui punct de vedere, în sensul în care, pentru toate situațiile în care au intervenit elemente obiective (de natura schimbării sediului terțului, aspect ce nu a fost verificat la data emiterii primei adrese, emiteria greșită a primei adrese la un punct de lucru, etc.) se impune raportarea începutului termenului la expirarea termenului acordat în cadrul procedurii execuționale, de la momentul recepționării celei din urmă adrese.

b) O altă opinie, majoritară, a fost în sensul că, instanța va analiza termenul de 3 luni, respectiv de o lună, în raport de adresa dedusă efectiv judecății (adică în raport de cea mai recentă adresă), pe care executorul și creditorul au avut-o în vedere, fără a putea sancționa o eventuală pasivitate anterioară în cadrul procedurii de executare, pentru această atitudine a creditorului existând alte remedii procesuale. Mai mult, s-a subliniat în argumentarea unei atari opinii, că

interesele terțului poprit nu sunt atinse printr-o atare analiză, instanța având de verificat dacă la momentul emiterii celei din urmă adrese între acesta și debitor există sau nu raporturi de drept.

Expunem în continuare soluții diametral opuse, exprimate de judecătorie, dar și de Tribunalul Iași, în cadrul căilor de atac promovate împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță:

I. Situația în care instanța de fond a admis excepția tardivității, raportându-se la prima adresă emisă (cu mențiunea că ambele au fost expediate la aceeași adresă și către același terț poprit, la diferență de 5 luni), iar instanța de control judiciar a respins excepția tardivității, apreciind că instanța trebuia să se raporteze, în operațiunea de calcul a termenului la cea de-a doua adresă, la care s-a realizat trimiterea și în petitul acțiunii.

Dosar nr. 40519/245/2014 – prima instanță, prin sentința civilă 1663/6.02.2015:

„Instanța, din oficiu, potrivit prevederilor art. 129 alin. 4 Cod procedură civilă din 1865, a invocat excepția tardivității formulării cererii de validare a popririi, pe care o va analiza cu prioritate, conform art. 137 alin. 1 din același act normativ.

Astfel, instanța reține că, la solicitarea creditoarei „KBC C.F.” IFN S.A., prin mandatar „A.P.S.” România S.R.L., a fost constituit dosarul de executare silită nr. 66/2010 al B.E.J. „A.C.” având ca obiect recuperarea sumelor datorate de către debitorul P.E.-C. în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit de nevoi personale nr. 100000004562/16.05.2008.

Prin încheierea din ședința din camera de consiliu din 31.03.2010 dată în dosarul nr. 7634/245/2010, Judecătoria Iași a încuviințat executarea silită.

B.E.J. „A.C.” a întocmit procesul-verbal privind stabilirea cheltuielilor de executare silită din 08.11.2010. La data de 11.11.2010 a fost emisă somația adresată debitorului, potrivit prevederilor art. 387 alin. 1 Cod procedură civilă.

Din adresa nr. 25482/25.02.2014 emisă de Casa Județeană de Pensii Iași, la solicitarea B.E.J. „A.C.”, rezultă că debitorul figurează în evidențele acestei instituții ca salariat al terțului poprit „C.C.” S.R.L., astfel încât a fost emisă adresa din 07.03.2014 prin care a fost înființată poprirea asupra tuturor sumelor de bani datorate de către terțul poprit debitorului până la concurența sumei de 25.127,75 lei, comunicată la data de 12.03.2014.

Ulterior, la data de 11.08.2014, B.E.J. „A.C.” a emis, din nou, adresa de înființare a popririi, comunicată terțului poprit la 18.08.2014.

În drept, sunt incidente prevederile art. 456 alin. 1 lit. a Cod procedură civilă din 1865, în vigoare la momentul începerii executării silite, conform cărora în termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadența acestora, terțul

poprit este obligat să consemneze suma de bani sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite și să trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. 1.

Totodată, potrivit prevederilor art. 460 alin. 1 din același act normativ, în vigoare la momentul începerii executării silite, dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi.

Prin decizia nr. 7 din 15.04.2013, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit, în interpretarea și aplicarea art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă, că termenul de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, în care creditorul, debitorul sau organul de executare poate sesiza instanța de executare în vederea validării popririi, este un termen imperativ (peremptoriu), legal, fix și absolut, a cărui nerespectare atrage sancțiunea decăderii.

În prezenta cauză, instanța constată că terțul poprit nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de art. 456 alin. 1 Cod procedură civilă din 1865 din luna martie 2014, prezenta cerere (înregistrată pe rolul Judecătorei Iași la data de 10.11.2014) fiind formulată cu nerespectarea termenului de 3 luni prevăzut de art. 460 alin. 1 din același act normativ. Emiterea unei noi adrese de poprire către terțul poprit nu poate fi reținută ca act de înființare a popririi. Dacă s-ar reține contrariul, termenul imperativ (peremptoriu), legal, fix de 3 luni prevăzut de art. 460 alin. 1 Cod procedură civilă din 1865 ar putea fi oricând eludat, contrar voinței legiuitorului.

Așadar, față de cele arătate mai sus, instanța apreciază ca întemeiată excepția tardivității formulării cererii de validare a popririi, invocată din oficiu, motiv pentru care o va admite și, pe cale de consecință, va respinge ca tardiv formulată cererea promovată de către creditoarea „KBC C.F.” IFN S.A., prin mandatar „A.P.S.” România S.R.L.”.

Decizia 669/14.05.2015, pronunțată de Tribunalul Iași, în apel:

Analizând actele și lucrările dosarului cauzei, raportat la motivele de apel invocate și la dispozițiile legale aplicabile, instanța constată că apelul este întemeiat pentru următoarele considerente (...):

La data de 07.03.2014 a fost emisă de către executorul judecătoresc o adresă de înființare a popririi, prin care s-a declarat înființată poprirea asupra sumelor pe care terțul poprit S.C. „C.C.” S.R.L. le datorează sau le va datora în viitor debitorului P.E.-C., până la concurența sumei de

25127,75 lei. Această adresă de înființare a popririi a fost comunicată terțului poprit S.C. „C.C.” S.R.L. la data de 12.03.2014.

Ulterior, la data de 11.08.2014, a fost emisă de către executorul judecătoresc o nouă adresă de înființare a popririi, prin care s-a declarat înființată poprirea asupra sumelor pe care terțul poprit S.C. „C.C.” S.R.L. le datorează sau le va datora în viitor debitorului P.E.-C., până la concurența sumei de 25127,75 lei. Această adresă de înființare a popririi a fost comunicată terțului poprit S.C. „C.C.” S.R.L. la data de 18.08.2014.

Prin acțiunea introductivă, creditoarea „KBC C.F.” IFN S.A., prin mandatar „A.P.S.” România SRL, în contradictoriu cu debitorul P.E.-C. și terțul poprit S.C. „C.C.” S.R.L., a solicitat validarea popririi înființate prin adresa de înființare poprire emisă la data de 11.08.2014 în dosarul de executare nr. 69/2010 al BEJ „A.C.” și comunicată terțului poprit la data de 18.08.2014.

Potrivit disp. art. 456 alin. 1 lit. a Cod procedură civilă din 1865 (aplicabil raportat la momentul începerii executării silite și la disp. art. 25 alin. 1 Noul Cod procedură civilă), în termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadența acestora, terțul poprit este obligat să consemneze suma de bani sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile corporale poprite și să trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. 1. Potrivit disp. art. 460 alin. 1 Cod procedură civilă din 1865, dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi.

Prin decizia nr. 7/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că, în interpretarea și aplicarea art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă, termenul de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, în care creditorul, debitorul sau organul de executare poate sesiza instanța de executare în vederea validării popririi, este un termen imperativ (peremptoriu), legal, fix și absolut, a cărui nerespectare atrage sancțiunea decăderii.

În speță, adresa de înființare a popririi a fost comunicată terțului poprit la data de 18.08.2014, prezenta cerere de validare a popririi înființate prin adresa din 11.08.2014 fiind formulată în termenul de 3 luni prevăzut de dispozițiile legale menționate (cererea de validare poprire fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei Iași la data de 10.11.2014).

În consecință, instanța de apel constată că sunt întemeiate susținerile apelantei referitoare la faptul că în mod greșit instanța de fond a admis excepția tardivității cererii de validare a popririi înființate prin adresa emisă la data de 11.08.2014. Faptul că anterior, la data de 07.03.2014, a fost

emisă de către executorul judecătoresc o altă adresă de înființare a popririi comunicată terțului poprit S.C. „C.C.” S.R.L. la data de 12.03.2014, nu prezintă relevanță. Astfel, în dosarul de executare, executorul judecătoresc a emis două adrese de înființare a popririi, cea de-a doua adresă de înființare a popririi fiind emisă la data de 11.08.2014 și constituind un act de executare distinct și necontestat de părțile implicate, creditoarea solicitând validarea popririi înființate prin această a doua adresă emisă de executorul judecătoresc”.

II. Situația în care instanța de fond a respins, chiar în cursul procesului excepția tardivității, a procedat la soluționarea pe fond a cererii de validare poprire, iar instanța de apel a apreciat că termenul de 3 luni a fost raportat în mod greșit la cea mai recentă adresă de înființare poprire, menționată în cererea de chemare în judecată, admitând calea de atac și excepția tardivității cererii creditorului.

DOSAR NR. 13325/245/2014

„Cu privire la excepția tardivității validării de poprire, instanța va constata că adresele de poprire au fost emise succesiv, către instituții diferite, astfel încât instanța se va raporta la ultima adresă emisă în prezentul dosar de executare din 21.03.2014 (filele 43-45 dosar) și va reține că nu este întemeiată excepția tardivității, cererea fiind formulată în termen legal de 3 luni (conform vechii proceduri aplicabile prezentei validări de poprire). O altă interpretare, potrivit căreia raportarea se va realiza întotdeauna la prima adresă emisă ar echivala cu o atingere a drepturilor creditorului și debitorului, ce nu se justifică”.

DECIZIA CIVILĂ NR. 191/2015

„Instanța de apel constată că în dosarul de executare 549/2012 au fost emise trei adrese de înființare a popririi, respectiv la 28.02.2013 către Trezoreria Iași (a primit actul de executare la 01.03.2013) care a și confirmat că a înființat poprirea, dar nu a virat nicio sumă de bani, la 07.10.2013 către Instituției Prefectului Iași (comunicată la data de 08.10.2013) și la 21.03.2014 către Prefectura Iași (comunicată la 21.03.2014).

Cererea de validare a popririi împotriva terțului poprit Prefectura Iași a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Iași la data de 14.04.2014.

Conform art. 2 alin. 2 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, instituția prefectului este o instituție publică cu personalitate juridică, cu patrimoniu și buget propriu.

În speță, adresa de înființare a poprii a fost comunicată către Instituția Prefectului Iași la data de 08.10.2013, termenul de 15 zile pentru executarea obligației de virare a sumelor împlinindu-se la 24.10.2013.

De la data de 24.10.2013 a început să curgă termenul de decădere de 3 luni pentru a se solicita validarea popririi, care s-a împlinit la data de 24.01.2014. Astfel că raportat la data de 14.04.2014 când a fost investită prima instanță cu cererea de validare a popririi, este evident că termenul de 3 luni a fost depășit, ceea ce conduce la constatarea decăderii și respingerea cererii ca tardiv formulată.

Tribunalul constată că în mod greșit prima instanță a luat în considerare ca reper cererea de validare a popririi comunicată către Prefectura Iași la 21.03.2014, în condițiile în care conform dispozițiilor citate mai sus doar Instituția Prefectului are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu, aspect avut în vedere inițial și de executorul judecătoresc care a emis adresă de poprire din 08.10.2013 către această instituție. Artificiul de a schimba denumirea în Prefectura Iași prin adresa din 21.03.2014, nu poate conduce la calcularea unui nou termen de 3 luni pentru validarea popririi față de un terț cu privire la care nu există o reglementare legală. În plus, nu se poate reține argumentul primei instanțe din încheierea prin care s-a respins excepția tardivității, în sensul că adresele de poprire au fost înființate succesiv, către instituții diferite, pentru că în finalul aceleiași încheieri instanța a dispus rectificarea denumirii terțului poprit Prefectura Iași, în Instituția Prefectului Iași.

În considerarea celor mai sus expuse, Tribunalul urmează a admite apelul formulat de apelanta Comisia Județeană de Stabilire a Dreptului de Proprietate Privată Asupra Terenurilor Iași împotriva sentinței nr. 10097/08.08.2014 a Judecătoriei Iași pronunțată în dosarul nr. 13325/245/2014, sentință pe care o schimbă în parte, în sensul va respinge ca tardiva cererea de validare a popririi”.

3. ABSTRACT

Opinia majoritară a judecătorilor participanți este în sensul că termenul în care trebuie formulată, sub sancțiunea decăderii, cererea de validare a popririi trebuie calculat, în cazul unor popriri succesive (deci înființate împotriva aceluiași terț poprit, în temeiul aceluiași titlu executoriu, pentru aceeași creanță) în raport cu ultima adresă de înființare a popririi.

În argumentarea acestei opinii, trebuie să se ia în considerare că, potrivit art. 790 alin. (1) C.pr.civ., cererea de validare trebuie introdusă în termen de cel mult o lună de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmărilor.

Obligația de consemnare sau, după caz, de plată se naște ca efect al comunicării către terțul poprit a unei adrese de înființare a popririi, data comunicării fiind echivalentă cu data

indisponibilizării sumelor datorate debitorului poprit de către terțul poprit [art. 784 alin. (1) C.pr.civ.].

Codul nu interzice emiterea unor succesive adrese de înființare a popririi, scenariu justificat tocmai de faptul că terțul poprit, deși, în realitate, datorează sume de bani debitorului poprit, nu se conformează măsurii popririi. Dacă raportul juridic obligațional dintre debitorul poprit și terțul poprit subzistă la data popririi ulterioare, terțul poprit, în temeiul acestei noi popriri, are în sarcina sa o (nouă) obligație de conformare.

Nu s-ar putea susține că o asemenea soluție ar face din termenul de o lună, prevăzut pentru formularea cererii de validare, unul de recomandare. Sancțiunea la adresa creditorului popritor va fi tocmai aceea că, prin efectul validării unei popririi ulterioare, terțul poprit nu va putea fi condamnat la plată direct către creditorul popritor decât cu privire la acele obligații de plată care erau scadente la data popririi ulterioare ori care vor deveni scadente ulterior comunicării acesteia din urmă; dimpotrivă, plățile făcute de terțul poprit către debitorul poprit în intervalul dintre data comunicării primei popririi și data comunicării popririi ulterioare vor rămâne neatinse de hotărârea de validare, căci s-a validat nu o poprire în general, ci o anumită poprire (poprirea ulterioară).

În consecință, se va putea ajunge la pronunțarea unei soluții în sensul de a se admite în parte o cerere de validare a popririi, în contextul admiterii excepției tardivității cererii în raport cu prima poprire, în măsura în care creditorul popritor solicită validarea inclusiv în raport cu prima poprire.

În același sens este și opinia Institutului Național al Magistraturii, precum și opinia unanimă a judecătorilor de la Întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată la Timișoara, în intervalul 19-20 noiembrie 2015.

Președintele Secției civile de la Curtea de Apel Iași,
Judecător V.O.